

ны, а до това време бѣше та гонена настѣждѣ. Дрѹга-та причина умножи на празникъ-а славѣ-тѣ и додаде мѹ постъ: въ начало-то на седмый-а вѣкъ царь-а персїйскїй Хозрой, като оплѣни Іерусалимъ, взе и тойзи честный кръстъ, а царь Ираклій, византїйскїй-а императоръ пакъ го избави отъ това робство, и занесе го въ Іерусалимъ торжественно и тѹри го на голготѣ. За споманъ и на два-та тѣзи случаи са пѣѹтъ стихири весели и жалостни:

„Кръстъ-а са въздига днесъ и свѣтъ-а са освѣщава; защо-то оный, кой-то сѣди съ отца и дѹха свѣтаго, прострѣ си на него рѹцѣ-тѣ; цѣлъ свѣтъ е привлеченъ, да та познае, Христе, а ты оныя, кои-то са надѣватъ на тебе, удостой за божественнѣ-тѣ славѣ.“

„Сега иде господный-а кръсть и вѣрни-тѣ го прїиматъ радостно, и полѹчаватъ исцѣленїе на дѹша-та, тѣло-то и на сѣка волость: да го цѣлѹваме съ радость и съсъ страхъ: съсъ страхъ заради грѣхъ-а си, като недостойни, а съ радость заради спасенїе, кое-то дава Господъ Богъ нашъ, кой-то бѣше прикованъ на него, а има голѣмѣ милость.“

Послѣ великѣ-тѣ пѣснь: „Слава въ вышнихъ Богѹ,“ пѣе са „святый Боже,“ а владика-та величественно облаченъ наредъ дрѹги-тѣ священници дигва отъ свѣтъ трапезѣ на главѣ-тѣ си честный кръстъ, кой-то е накиченъ съ цвѣтїе, и не презъ царски-тѣ врата ами презъ малки-тѣ свѣтрны износа го въ църквѣ на амвонъ-а предъ олтарь-а. Тогава той, споредъ прымѣръ-а на Іерусалимскїй-а